

LIBRIS

We know
books

ALEXANDRA OTT

CĂUTĂTORII ȚINUTULUI SĂLBATIC

Legenda
Ținutului

Traducere din limba engleză
de Ștefan Mălaimare

corint junior

UNU

În sfârșit, a sosit vremea să vedem dragonii!
În clipa în care razele soarelui se ivesc pe fe-
reastra colibeii noastre, sar din pat și dau fuga
să o ajut pe mama cu micul-dejun, țopăind veselă
prin bucătărie.

— Ce-i cu tine? mă întreabă Elisa, luând loc la
masă și privindu-mă bănuitoare.

Părul brunet, împletit, îi stă ciufulit după somn.

— De ce ești așa bucuroasă? adaugă.

— E ziua dragonilor! îi dau de veste, turnându-i
terciul de ovăz în bol cu atâta entuziasm, încât fier-
tura se prelinge pe masă.

— Mama, Bryn varsă mâncarea! strigă în clipa
următoare Elisa, care nu de mult a intrat în etapa
pârâcioasă prin care trec de obicei copiii de șase ani.

Și, firește, ținta ei preferată sunt chiar eu – sora
mai mare.

— Ai grijă, Brynja! mă dojenește mama fără să ridice privirea.

Mama pregătește o ceașcă de ceai din frunze de nu-mă-uita pentru Elisa, care bea această infuzie în fiecare dimineață pentru a ține la distanță accesele de tuse.

Sunetul pașilor inegali ai tatei umple deodată mica bucătărie.

— Ia uite cine s-a trezit odată cu găinile! exclamă cu voioșie. Care-i ocazia, Bryn?

— Ziua dragonilor! îl vestesc cu zâmbetul pe buze.

Tata, care a fost Căutător, așa cum sunt și eu acum, este singurul membru al familiei care apreciază dragonii la adevărata lor valoare. Elisa are momentele ei în care prețuiește creaturile magice, însă cred că acum este mai degrabă chitită pe unicorni.

— Da, corect! încuviințează tata, proptindu-și bastonul de perete și luând loc la masă. Vă fac turul de onoare, așa-i?

— Nu zbori pe dragoni aproape în fiecare zi? întrebă Elisa. Ce-i așa deosebit?

— Astăzi voi face cunoștință cu *toți* dragonii, spun cu mândrie. Căutătorii ne-au acordat în sfârșit permisiunea, mie și lui Ari, de a intra în Valea Cenușii, unde sălășluiesc dragonii. *Mor* de nerăbdare s-o văd!

— Oh, spune Elisa, căzând pe gânduri pentru o clipă, după care declară: În sfârșit! Ești Căutătoare de-o veșnicie.

De fapt, nu a trecut mai mult de o lună, însă nu o pot contrazice. După ce Ari și cu mine am fost numiți Căutători, am crezut că ne vom apuca imediat de treabă și că vom pătrunde adesea în Ținut, însă lucrurile nu au stat astfel.

Ceilalți trei Căutători care alături de noi alcătuiesc consiliul și care sunt în funcție de ani întregi au insistat că avem nevoie de o perioadă de antrenament înainte de a putea pătrunde pe cont propriu în Ținut. Ceea ce e ridicol, fiindcă trăiam cu impresia că toată ideea competiției pentru Căutători era să ne antrenăm *înainte* de a începe efectiv munca.

Bineînțeles că bănuiesc de ce au decis așa. Nu s-ar putea spune că mi-am câștigat locul în cel mai convențional mod cu putință. De fapt, nu am primit niciun fel de instruire formală, spre deosebire de Ari. Ați crede însă că faptul că i-am înfrânt pe vechii noștri rivali, Vondurii, și că i-am alungat de pe insulă ar fi o dovadă suficientă că mă descurc. Este cu atât mai absurd cu cât am fost în Ținut de una singură înainte de a deveni Căutătoare, dar mi s-a părut mai înțelept să nu menționez acest aspect consiliului, din moment ce, la vremea aceea, încălcam, evident, regulile.

Până acum, Ari și cu mine nu am văzut decât frânturi din Ținut, căci Căutătorii ne-au făcut doar un tur parțial și au insistat ca unul dintre cei mai vechi să nu ne scape din ochi, pentru a ne învăța tot ce trebuie să știm. Nu am întâlnit decât creaturile mai domoale, însă acest fapt urmează să se schimbe astăzi.

Mama așază ceașca de ceai de nu-mă-uita în fața Elisei și îmi aruncă o privire.

— Să mai aduci niște flori când ai ocazia, Brynja! Ne mai trebuie ceai.

— Nu pot să mă duc decât când îmi dau voie Căutătorii! oftez eu.

— Dar și tu *ești* Căutătoare, spune Elisa și soarbe din ceai.

Sunt întru totul de acord cu ea. Am crezut că să fii Căutător înseamnă să poți pătrunde în Ținut ori când dorești, fără să aștepti să îți dea voie unul dintre colegii mai vechi. Aceștia susțin că perioada de antrenament e temporară, însă nu ne-au spus cât anume va mai dura.

Mă gândesc totuși că trebuie să se încheie curând. Odată ce ne-au prezentat dragonii, care sunt cele mai periculoase creaturi din întregul Ținut, ce altceva ne-ar mai putea rămâne de învățat?

Tata îmi intuiește descurajarea și mă bate pe umăr.

— Ai răbdare, Căutătoare Bryn! Va veni curând și vremea ta.

Oftez din nou. Urăsc răbdarea!

Atât de tare o urăsc, încât îmi termin micul-dejun în grabă, îmi iau la revedere de la familie și o zbughesc pe ușă înainte ca mama să apuce să mă roage să o ajut cu spălatul vaselor. Afară, aerul e răcoros și curat, iar o briză dinspre ocean învolburază frunzele din grădină. Îmi trag peste umeri mantia oficială de Căutător și pornesc pe potecuța care duce în mijlocul satului.

Deși este devreme, piața centrală este animată. Pescarii coboară la docuri, negustorii își deschid ușile prăvăliilor, iar copiii roiesc în jurul fântânilor, trimiși de părinți să ia apă pentru micul-dejun. Numai câțiva dintre săteni ridică privirea când îmi croiesc drum prin mulțime, cu mantia fluturându-mi în briza mării.

Unul dintre negustori se ciocnește de mine și murmură repede „Neața, Brynja!” înainte să se piardă printre săteni. Ar trebui să îmi spună *Căutătoare Brynja*, însă niciunul dintre localnici nu face asta. În afară de el, nimeni nu se deranjează nici măcar să îmi dea binețe.

Îmi înfrânez un oftat. Am trăit în satul ăsta toată viața și totuși oamenii se poartă altfel cu mine de când am fost numită Căutătoare, dar nu în felul

în care mă așteptam. Din moment ce sunt prima fată care a primit acest titlu și am căpătat slujba într-o manieră neobișnuită, unii săteni par să mă disprețuiască pe față acum, în vreme ce alții mă bagă în seamă, dar cam fără tragere de inimă. Însă, odată ce voi începe să aduc mai multe obiecte magice din Ținut cu care să fac troc cu sătenii, lucrurile se vor îmbunătăți. Vor vrea să-mi vorbească atunci când voi avea erica arborescentă, cu care își repară clădirile, și pene de pasăre Phoenix, cu care își vindecă rănilor. Tot ce-mi lipsește e să primesc permisiunea Căutătorilor de a pătrunde în Ținut.

— Bună dimineața, Căutătoare! mă salută cineva cu voioșie, iar eu mă întorc pe călcâie să văd cine a fost și dau cu ochii de nimeni altul decât Ari.

Acesta îi face cu mâna, timid, săteanului cu care vorbea și își încheie un nasture de la mantia de Căutător.

— Bună, Bryn! îmi zice, zâmbind, iar vântul îi flutură părul cărlionțat.

La fel ca mine, și ca toți ceilalți săteni, Ari are pielea de un cafeniu-deschis și ochi căprui, însă buclele lui sunt mai pronunțate decât ale mele, care sunt mereu răvășite.

— Ești entuziasmată pentru ziua dragonilor? mă întrebă.

— Bineînțeles! De-abia aștept să...

— Bună dimineața, Căutătorule Ari! îl salută vesel un alt sătean în trecere.

Pufnesc ușor, iar Ari mă privește încruntat. Ca intuiționist, are abilitatea magică de a-mi descifra sentimentele, o deprindere uneori foarte tare, alteori neplăcută, dacă ți se întâmplă să fii persoana căreia îi sunt citite mereu sentimentele.

— Ce te-a supărat așa de tare?

— Nu-ți bate capul! Hai să pornim la drum și să facem cunoștință cu niște dragoni!

Urcăm degrabă pe potecuța care ne poartă spre Vârful Dragonului, în vreme ce razele soarelui ne încălzesc spatele. Pământul dinspre nordul satului se ridică într-o pantă lină, dezvăluind privirii dealuri, platouri și, în cele din urmă, impunătoarele vârfuri muntoase care înconjoară Ținutul și care îi servesc drept hotar natural. Singura cale de a traversa munții este de a zbura peste crestele lor în spinarea unui dragon, motiv pentru care Căutătorii se folosesc de acest mijloc de transport în fiecare zi.

Când ajungem la Vârful Dragonului, un platou mare, care servește drept cel mai firesc loc de aterizare a dragonilor din vecinătatea satului, îl găsim pustiu.

— S-ar părea că am ajuns un pic cam devreme, spune Ari, învelindu-se mai bine cu mantia peste umeri pentru a se proteja de vântul la care suntem

expuși aici, sus. Am să vorbesc cu Căutătorii despre trezitul de dimineață, adaugă în glumă.

Izbucnesc în râs. De când am devenit amândoi Căutători în urmă cu o lună, Ari abia dacă a schimbat două vorbe cu ceilalți Căutători. Bănuiesc că amândoi suntem un pic intimidați de ei. Nu numai că am căpătat acest post, dar suntem și doi copii de doisprezece ani, în vreme ce restul sunt adulți care au fost Căutători ani în șir. Însă, fiindcă i-am știut drept prietenii tatei când eram mică, acum îmi par mai puțin înfricoșători. S-ar putea spune că unul dintre avantajele pe care le are o fiică de Căutător este că nu uită că și Căutătorii sunt oameni simpli. Motiv pentru care am crezut că pot deveni și eu una dintre ei. Și bine a fost că nu m-am înșelat!

— Crezi că astăzi va fi ultima zi a antrenamentului nostru complet inutil? îl întreb pe Ari. Dragonii trebuie să fie ultima lecție, nu?

Ari ridică din umeri.

— N-aș spune că a fost *complet* inutil. A fost util când Căutătorul Larus ne-a arătat cum să găsim saellon și când Căutătorul Freyr ne-a învățat cum să verificăm lupii de mare de răni fără a fi mușcați, și...

— Adevărat, însă ne-ar fi putut lăsa și să explorăm un pic Ținutul pe cont propriu. Vreau să zic, doar am crescut împreună un pui de dragon! Chiar avem nevoie de toată supravegherea asta?

Ari face ochii mari și șoptește:

— Vine cineva!

Mă întorc și văd o siluetă înveșmântată într-o mantie verde care se apropie de noi pe potecă. Sper că nu era suficient de aproape, încât să mă fi auzit cum mă plâng.

— Ah, tinerii noștri Căutători, prezenți la datorie dis-de-diminează! Excelent! ne salută pe un ton voios Căutătorul Ludvik.

— Bună dimineața, Căutătorule Ludvik! îi strigăm Ari și cu mine.

Căutătorul Ludvik se apropie de noi gâfâind ușor, apoi își împreunează mâinile.

— Așadar, cine îmi poate spune ce vom vedea astăzi când ne aventurăm în Valea Cenușii?

— Valea se întinde la baza celui mai mare vulcan din Ținut, răspund imediat. Este acoperită de un strat de lavă întărită rezultat în urma mai multor erupții și este locul în care se nasc dragonii.

— Locul în care dragonii își construiesc bârlogurile, completează Ari.

Căutătorul Ludvik surâde.

— Corect, Căutătorule Ari! Vom vizita astăzi bârlogurile dragonilor și vom face cunoștință cu cei mai impunători locuitori ai Ținutului!